

Nooit eerder waren er zo vroeg zo veel kerstbomen te zien op straat en in de huizen.

Toen A. me op dag 1 van deze lockdown al vroeg of, en wanneer, de kerstboom zou arriveren dit jaar kon ik niet anders dan zeggen dat hij tóch nog eeeeeven moest wachten. Nu zijn we zover.

A. zijn geduld wordt deze week beloond. Hij kijkt uit naar wat meer licht in huis. Niet dat hij het wachten niet geleerd heeft natuurlijk. Wie zijn land moet verlaten en -op zoek naar licht en leven- als nieuwkomer hier arriveert, die weet dat dan een lange moeilijke wachttijd begint. Wij kunnen ons dat niet voorstellen.

Het wachten dat we de komende weken vieren is van een andere orde.

En dat van die lichtjes en die kaarsen heeft met meer te maken dan een oerverlangen naar licht. We gaan uiteraard de donkerste weken in, dat is waar. En in het decor van het seizoen draaien we de verwarming hoger, doen het kunstlicht aan, maar daarmee is niet alles gezegd over ons verlangen. Omdat we als christenen weet hebben van een licht dat groter is, daardoor zijn we getatoeëerd met een specifiek verlangen. Het is de stille Godsverwachting die wij advent noemen.

Wanneer straks A. en zijn huisgenoten hun kerstboom krijgen, gebeurt dat met middelen van het Edith Steinsteunfonds (een werking waar we heel concreet mensen mee kunnen helpen). In het besef dat een aangestoken kaars meer zegt dan eender welke toespraak of kerkblaadje zal ik eveneens vier rode kaarsen achterlaten om ze -net als gij allicht- week na week aan te steken. Natuurlijk weten christenen dat het slagen van het leven, dat het geluk van de wereld, en dat de menswording van God, niet afhankelijk zijn van het aansteken van een kaars. Maar elke keer ik bewust een kaars aansteek verschaf ik mij de zekerheid dat Gods licht alle duisternis wil verlichten. In de behoedzame omgang met een kaars drukken we uit dat God precies zo zorgzaam met mensen omgaat.

Verlichte en behoedzame dagen gewent...

Advent (1) 28-29 november 2020

Jesaja 63, 16b-17.19b. 64, 3b-8 / Mc 13, 33-37

Bij Jesaja horen we een luide kreet naar de hemel, want die lijkt helemaal verdwenen. Het volk voelt zich in de steek gelaten. God lijkt ver, maar misschien is dat omdat we denken dat Hij in een andere wereld woont. Bij Marcus in het evangelie staat de waakzaamheid centraal.

- **gebed**

Laat ons in deze advent bidden voor de waakzamen onder ons, voor de profeten van nu. Voor hen die hun ogen en oren openhouden en het onrecht, dichtbij en veraf, voortdurend onder onze aandacht brengen.

Voor de trouwe wachters, en voor allen die de moed nooit opgeven, voor hen die hun geloof en hun idealen bewaren en zelfs in het donkerste duister nog lichtpunten zien.

Bidden we voor hen die het waken hebben opgegeven, voor de vermoeiden in wie alle verwachting is uitgeblust. Bidden wij voor allen die -door het leven geschonden- slechts achterom kijken en niets meer van de toekomst verwachten.

Bidden we ook voor onszelf, soms waakzaam, dan weer slapend, bij tijden energiek en vol goede moed, dan weer ontgoocheld en uitgeblust. Dat wij elkaar bemoedigen en gaande houden totdat Hij komt...